

Arrest

nr. 340 401 van 02 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 20 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komende uit Conakry met vlucht SN 397, wordt op 20 januari 2026 staande gehouden op de luchthaven Brussel Nationaal te Zaventem.

Op 20 januari 2026 wordt opnieuw een beslissing tot terugdrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 20/01/2026 om 08u08 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [V.S.] hoofdinspecteur de heer / mevrouw :

naam [B.] voornaam [B.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Guinee houder van het document nationaal paspoort van Guinee nummer [...] afgegeven te DCPAF op 19.07.2024

afkomstig uit Conakry met SN 397 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

[C] "Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°).

Reden van de beslissing : Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Guinee en een Frans document "attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour" voor. Echter het Frans document is niet opgenomen in de lijst van visum vervangende documenten (bijlage 22 –Schengenhandboek). Betrokkene beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst/doorreis te België."

De repatriëring voorzien op 31 januari 2026, is geannuleerd.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1 De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dat hij zich dus in een situatie zoals bedoeld in artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet bevindt, waardoor het hoogdringend karakter van de vordering in deze situatie wordt vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2 Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 2, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van "Bijlage-22 Praktisch handboek voor de grenswachter "Lijst van de door de lidstaten afgegeven verblijfsdocumenten" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij houdt tevens voor dat een beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"OVERWEGEND DAT :

De verwerende partij heeft het noodzakelijk geacht verzoeker aan de grens terug te drijven bij zijn aankomst in de transitzone van de Brussels Airport op 20 januari 2026.

De beslissing tot terugdrijving wordt gemotiveerd door een beroep op artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, aangezien wordt geoordeeld dat het reisdocument waarover verzoeker beschikt niet wordt beschouwd als een toereikend document om het Schengengebied binnen te komen.

TERWIJL :

Verzoeker is van mening dat tegenpartij de in de enig middel genoemde bepalingen kennelijk heeft geschonden, aangezien bij de vaststelling van de bestreden beslissing niet met alle haar ter kennis gebrachte informatie rekening is gehouden.

9.

Om te beginnen herhaalt verzoeker dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering “bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen”, en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

10.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15.12.1980, die als luidt volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;

(...).”

Vooreerst dient reeds te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing kennelijk berust op een vergissing waar zij toepassing maakt van het 2° van deze bepaling, aangezien verzoeker geenszins heeft getracht het grondgebied van het Koninkrijk binnen te komen.

Verzoeker bevond zich immers uitsluitend in transit met bestemming Frankrijk, alwaar hij wordt verwacht met het oog op de voortzetting van zijn stage.

Wat betreft de hypothese bedoeld in het 1° van deze bepaling, verwijst het betrokken artikel uitdrukkelijk naar de documenten vermeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, dat als volgt luidt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Deze bepaling verwijst naar de documenten zoals bepaald in de internationale overeenkomsten die België binden, waaronder onder meer de Schengengrenscodes met betrekking tot visa.

De verwerende partij verwijst overigens zelf naar deze code, en meer bepaald naar bijlage 22 van het Praktisch Handboek voor de Grenswachter die ook “Lijst van de door de Lidstaten afgegeven verblijfsdocumenten” is genoemd .

Die lijst – die ook beschikbaar is op de website van tegenpartij –, zelfs als het geen directe deel vormt van de Schengencode, blijft een officieel document van de Europese Commissie die als bindend instructie geldt voor tegenpartij.

In die lijst vindt men deze informatie terug voor de documenten die geldig kunnen gebruikt worden aan de grens en die uitgeleverd zijn door de Franse overheden :

« Attestation de prolongation d'instruction d'une demande de titre de séjour, accompagnée du titre de séjour périmé ou d'un visa D de long séjour périmé d'une durée de validité comprise entre 4 et 12 mois, (à l'exclusion du visa D comportant la mention « Dispense temporaire de carte de séjour ») »

Vrije vertaling : “Attest van verlenging van de behandeling van een aanvraag tot verblijfstitel, vergezeld van een vervallen verblijfstitel of van een vervallen D-visum voor langdurig verblijf met een geldigheidsduur van tussen 4 en 12 maanden, (met uitsluiting van het D-visum dat de vermelding „Tijdelijke vrijstelling van verblijfskaart” bevat).”

Dit is precies het document waarover verzoeker beschikt en dat werd voorgelegd aan de grenscontrolediensten van Brussels Airport; het document wordt overigens uitdrukkelijk vermeld in de motivering van de bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat het door verzoeker voorgelegde document expliciet is opgenomen in de lijst van documenten die door de Franse autoriteiten worden afgeleverd en die gelden als toelating tot binnenkomst op het Schengengebied, en aangezien dit bovendien uitdrukkelijk door de verwerende partij werd erkend, is het onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing werd genomen en dat verzoeker de toegang tot het Schengengebied werd geweigerd.

Reeds om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

11.

Uit het administratief dossier, zoals aangevuld met de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, blijkt dat de verwerende partij kennelijk heeft nagelaten een zorgvuldig en volledig onderzoek te voeren naar alle concrete en relevante elementen eigen aan de situatie van verzoeker.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals de materiële motiveringsplicht, geschonden.

Vooreerst moet worden benadrukt dat verzoeker een hooggekwalificeerd medisch specialist is, die zijn professionele activiteiten kadert binnen een legitiem en aantoonbaar opleidingstraject in Frankrijk.

De neergelegde stukken tonen op ondubbelzinnige wijze aan dat verzoeker niet alleen een stage heeft gevolgd in het Hôpital Robert Schuman te Metz, maar tevens ingeschreven is voor het academiejaar 2025-2026 en concrete stappen heeft ondernomen met het oog op de hernieuwing van zijn verblijfstitel.

Bovendien bevestigt een medisch attest dat hij actueel wordt verwacht in het kader van zijn stage, hetgeen het reële en ernstige karakter van zijn verblijfsmotief onderstreept.

Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker beschikte over een attest van hernieuwing van zijn Franse verblijfstitel en effectief een aanvraag tot verlenging had ingediend.

Dit zijn objectieve elementen die aantonen dat zijn verblijf in het Schengengebied geenszins onregelmatig of frauduleus was bedoeld, doch integendeel volledig paste binnen een lopende administratieve procedure bij de bevoegde Franse autoriteiten.

Door deze essentiële gegevens niet naar behoren in rekening te brengen, heeft de verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze aangewend.

Daarnaast heeft de verwerende partij nagelaten het aantoonbaar tijdelijke karakter van verzoekers verplaatsing correct te beoordelen.

Uit de voorgelegde documenten blijkt immers dat zijn professionele bagage zich nog in Frankrijk bevond, dat hij er loonfiches ontving en dat zijn academische en professionele verankering aldaar concreet en actueel was.

Deze elementen vormen sterke aanwijzingen dat verzoeker het centrum van zijn professionele belangen in Frankrijk had en dat er geen enkel risico bestond op illegale vestiging in België.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker zich slechts in transit bevond en niet de intentie had het Belgisch grondgebied te betreden.

Een behoorlijk handelende overheid had minstens moeten nagaan of, gelet op zijn bestemming en de voorgelegde bewijsstukken, een doorgang naar zijn eindbestemming mogelijk was.

Het volledig buiten beschouwing laten van dit doorslaggevend gegeven getuigt van een gebrekkige individuele beoordeling.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat het geheel van de door verzoeker neergelegde documenten – waaronder zijn diploma, de erkenning daarvan, stageattesten, inschrijvingsbewijs, loonfiches en professionele correspondentie – een coherent en geloofwaardig beeld schetsen van een persoon die een ernstig academisch en professioneel traject volgt.

Door deze stukken niet zichtbaar te betrekken in haar motivering, heeft de verwerende partij haar beslissing gebaseerd op een onvolledig feitenrelaas, hetgeen de wettigheid ervan aantast.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verwerende partij manifest heeft nagelaten alle relevante omstandigheden eigen aan het dossier in aanmerking te nemen en derhalve geen zorgvuldig, individueel en redelijk onderzoek heeft gevoerd.

Om deze reden dient de bestreden beslissing ook te worden vernietigd.

12.

De bestreden beslissing is ook duidelijk in strijd met de privéleven van verzoeker, die beschermd is door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, die als luidt volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven".

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)" ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

In casu tonen de voorgelegde stukken aan dat verzoeker gedurende geruime tijd een hecht professioneel en academisch netwerk heeft uitgebouwd in Frankrijk, waar hij zijn medische specialisatie verder ontwikkelt en duurzame banden heeft gecreëerd.

Zijn opleiding, stage, professionele integratie en lopende administratieve procedures vormen samen een essentieel onderdeel van zijn persoonlijke levenssfeer.

Door verzoeker de toegang tot het Schengengebied te weigeren zonder een daadwerkelijke en evenredige afweging te maken van deze concrete belangen, heeft de verwerende partij nagelaten rekening te houden met zijn recht op eerbiediging van het privéleven.

Een dergelijke inmenging vereist nochtans een zorgvuldige proportionaliteitstoets, die in de bestreden beslissing volledig lijkt te ontbreken.

Om deze reden dient de bestreden beslissing nog te worden vernietigd.

13.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing kennelijk ontoereikend is gemotiveerd en dat de voornoemde bepalingen en beginselen duidelijk zijn geschonden, zodat het enig middel gegrond is."

2.2.2 Verzoeker voegt volgende stukken toe bij zijn verzoekschrift:

Attest van hernieuwing van verzoekers Franse verblijfstitel ;
Aanvraag voor de vernieuwing van zijn verblijfstitel in Frankrijk ;
Certificaat van Dr V. D.P. betreffende de hedendaagse stage van verzoeker ;
Attest van inschrijving voor de academische jaar 2025-2026 ;
Attest van stage van verzoeker bij de *Hôpital Robert Schuman* in Metz ;
Loonfiches van verzoeker ;
Verzoekers diploma in chirurgie gespecialiseerd in de digestieve en viscerale geneeskunde ;
Attest van equivalentie van verzoekers diploma in Frankrijk ;
Email betreffende verzoekers bagages in Frankrijk ;
Foto's van verzoeker met de diensten van het *Hopital Robert Schuman* in Metz ;
Foto's van verzoeker tijdens een toeristische bezoek in België.

2.2.3 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

"Overeenkomstig de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verzoekende partij een ernstig middel tot nietigverklaring aan te tonen, alsmede een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing (art. 39/82 §2 van de wet dd. 15.12.1980).

In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;
- Artikelen 2, 3 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Bijlage 22 van het handboek voor de grenswachter;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat het door hem voorgelegde Franse document wel degelijk had moeten worden aanvaard. Daarnaast meent hij dat afdoende werd aangetoond dat hij stage zou lopen in Parijs.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de teruggrijping en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij, dewelke betrekking hebben op de inhoud van de bestreden beslissing, merkt verweerder nog op dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers onomstotelijk dat de verzoekende partij op 20.01.2026 het Rijk trachtte binnen te komen op basis van een Tsjechische identiteitskaart en een Belgische verblijfskaart.

Het administratief verslag dd. 20.01.2026 van de PZ LPA BRUSSEL NATIONAAL is duidelijk:

“Op 20/01/2026 om 06:45 uur biedt de genaamde BARRY Boubacar zich aan ter hoogte van de grenscontrole niveau aankomst te luchthaven Brussel Nationaal. Betrokkene is aankomend passagier van de vlucht SN397, komende van Conakry en reist door naar Parijs. Hij reist met een Guinees paspoort, voorzien van een vervallen D-visum, in combinatie met het niet-visumvervangende document 'attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour'.”

Bijgevolg kon de grenscontroleambtenaar in alle redelijkheid overgaan tot het nemen van een teruggrijping, en dit op grond van artikelen 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De grenscontroleambtenaar motiveert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Guinee en een Frans document 'attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour' voor.

Echter het Frans document is niet opgenomen in de lijst van visum vervangende documenten (bijlage 22 – Schengenhandboek). Betrokkene beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst/doorreis te België.”

Op het moment dat verzoeker zich heeft aangeboden bij de grenscontrole, reisde hij aldus met een vervallen visum en een document dat niet kan worden gekwalificeerd als een grensoverschrijdend document voor doorreis.

In de instructies bij visumvervangende documenten staat het volgende te lezen omtrent het document dat verzoeker voorlegde:

“Attestation de prolongation d'instruction d'une demande de titre de séjour, accompagnée du titre de séjour périmé ou d'un visa D de long séjour périmé d'une durée de validité comprise entre 4 et 12 mois, (à l'exclusion du visa D comportant la mention “Dispense temporaire de carte de séjour”) (verklaring van verlenging van het onderzoek met betrekking tot een aanvraag van een verblijfsvergunning, samen met de vervallen verblijfsvergunning of een vervallen Dvisum voor verblijf van langere duur met een geldigheidsduur van ten minste vier en ten hoogste twaalf maanden (met uitzondering van het D-visum met de vermelding “Tijdelijke vrijstelling van verblijfskaart”))

Opmerking DVZ Grenscontrole: Opgelet! Is echter niet vrijgesteld van de visumplicht: “Attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour”. Dit geldt ook wanneer betrokkene in het bezit is van een vervallen verblijfskaart of een vervallen D-visum”

Verzoekende partij verwijst zelf naar deze passage, doch neemt de gemarkeerde opmerking hierbij niet op.

Nochtans stelt deze opmerking dat men niet vrijgesteld is van de visumplicht indien men een “Attestation de prolongation d'instruction d'une demande de renouvellement de titre de séjour” voorlegt. Dit is evenwel het exacte document dat verzoeker heeft voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie in alle redelijkheid kon vaststellen dat verzoeker niet beschikt over een grensoverschrijdend document.

De kritiek van verzoeker uit randnummer 10 van het verzoekschrift, berust op een onvolledige lezing van de lijst van visumvervangende documenten (zie bijkomend stuk 1).

Verweerder benadrukt ten stelligste dat verzoeker de lijst op de website van DVZ niet betwist nu hij hier zelf naar verwijst, zij het op onvolledige wijze.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, kon de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie aldus enkel vaststellen dat verzoeker niet in het bezit was van de vereiste documenten voor binnenkomst en doorreis.

Verzoeker zet verder uiteen dat niet kan worden getwijfeld aan zijn verhaal, nu hij een hoogopgeleide arts is die stage volgt in Frankrijk.

Hierbij dient verweerder te benadrukken dat het niet relevant is of al dan niet geloof kan worden gehecht aan het verhaal van verzoeker. Hij toont immers hiermee niet aan dat hij wel degelijk over de vereiste documenten voor doorreis via België beschikt.

Daar waar verzoeker nog verwijst naar een stuk van 23.01.2026, laat verweerder gelden dat dit dateert van na de bestreden beslissing. Bovendien toont verzoeker hiermee niet aan dat hij wel degelijk over de vereiste documenten zou beschikken.

Eenvoudige lezing van het administratief dossier leert dat verzoeker pas bij het inleidend verzoekschrift voor het eerste diploma's en certificaten heeft voorgelegd, zodat niet ernstig kan worden ingezien hoe de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie hiermee rekening had kunnen houden.

Tot slot acht verzoeker artikel 8 EVRM geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een privéleven in België. De documenten die hij voorlegt omtrent opleiding en stage betreffen allen Franse documenten (behalve de foto's voor het atomium).

Terwijl verzoeker niet aantoont dat hij op heden in het bezit is van de nodige documenten om via België door te reizen naar Frankrijk.

Verzoeker beweert ook niet dat hij een privéleven in België zou hebben.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."
(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

*De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.
Het enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.
Het schorsingsberoep is onontvankelijk.”*

2.2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet die het volgende bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij geenzins heeft getracht het grondgebied van België binnen te komen. Hij was in transit in de luchthaven te Zaventem met bestemming Frankrijk, alwaar hij wordt verwacht met het oog op de voortzetting van zijn stage.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog niet staft met een begin van bewijs, zoals een vliegtuigticket naar Frankrijk. Evenwel kan in het verslag van de grensautoriteiten opgesteld op 20 januari 2026 het volgende worden gelezen: *“Betrokkene is aankomend passagier van de vlucht SN397, komende van Conakry en reist door naar Parijs.”* Aldus wordt door verwerende partij niet betwist dat verzoeker in *“doorreis”* was naar Frankrijk.

Artikel 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is bijgevolg van toepassing. Voormeld artikel verwijst naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Verzoeker reist met een Guinees paspoort, een vervallen D-visum en een document genaamd “*attestation de prolongation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour*”.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat voormeld Frans document niet is opgenomen in de lijst van visum vervangende documenten (bijlage 22 -Schengehandboek).

De bijlage 22 bevat een lijst van documenten die geldig kunnen worden gebruikt aan de grens en die uitgeleverd zijn door de Franse autoriteiten. Het bevat volgende vermelding:

« Attestation de prolongation d’instruction d’une demande de titre de séjour, accompagnée du titre de séjour périmé ou d’un visa D de long séjour périmé d’une durée de validité comprise entre 4 et 12 mois, (à l’exclusion du visa D comportant la mention « Dispense temporaire de carte de séjour ») »

Vrije vertaling : “Attest van verlenging van de behandeling van een aanvraag tot verblijfstitel, vergezeld van een vervallen verblijfstitel of van een vervallen D-visum voor langdurig verblijf met een geldigheidsduur van tussen 4 en 12 maanden, (met uitsluiting van het D-visum dat de vermelding „Tijdelijke vrijstelling van verblijfskaart” bevat).”

Het wordt niet betwist dat verzoeker een “*attestation de prolongation d’instruction*”, een vervallen D-visum en een Guinees paspoort voorlegt. In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij evenwel naar een opmerking van “*DVZ grenscontrole: Opgelet*” dat toegevoegd is aan de lijst die op de website van DVZ is gepubliceerd. De opmerking bevat volgende vermelding:

“Is echter niet vrijgesteld van de visumplicht: “Attestation de prolongation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour”. Dit geldt ook wanneer betrokkene in het bezit is van een vervallen verblijfskaart of een vervallen D-visum.”

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt verwezen naar de opmerking toegevoegd door de “*DVZ grenscontrole*”, die overigens enkel is terug te vinden in de lijst zoals deze gepubliceerd staat op de website van DVZ. In de bijlage 22 die uitgaat van de Europese Commissie en die als een Praktisch Handboek voor de Grenswachter dient te worden beschouwd is de opmerking van de “*DVZ grenscontrole*” niet opgenomen. De Raad stelt aldus vast dat de “*opmerking*” enkel is terug te vinden op de lijst van visumvervangende documenten beschikbaar gesteld op de website van DVZ.

Prima facie stelt de Raad vast dat het onzorgvuldig is om het “*attestation de prolongation d’instruction d’une demande de renouvellement de titre de séjour*” niet als een grensoverschrijdend document voor binnenkomst/doorreis te België beschouwen op grond van een opmerking die terug te vinden is op de website van DVZ.

Bovendien is het *prima facie* niet kennelijk redelijk thans in de nota met opmerkingen te wijzen op het feit dat het attest “*d’ une demande de renouvellement de titre de séjour*” vermeldt en niet “*d’une demande de titre de séjour*” zonder daarbij rekening te houden met de overige vermeldingen in de “*attestation de prolongation d’instruction*”, met name “*Cette attestation n’est valable qu’accompagnée du titre précédemment détenu même s’il est arrivé à expiration*” en “*Ce document autorise le franchissement des frontières de l’espace Schengen*”. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker in het bezit is van een vervallen D-visum en dat het attest de vermelding bevat dat het document hem de toegang tot het Schengengebied verleend. Waar de verwerende partij ter terechtzitting erop wijst dat het attest slechts geldig was tot 22 januari 2026 kan dit bezwaarlijk aan de verzoeker worden tegengeworpen, nu hij op 20 januari 2026 is aangekomen in de luchthaven te Zaventem.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing *prima facie* niet zorgvuldig is genomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Deze bepaling, die primeert op de Vreemdelingenwet, definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met zijn privéleven. Hij verwijst naar de door hem gevoegde stukken bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij reeds geruime tijd een professioneel en academisch netwerk heeft uitgebouwd in Frankrijk. Hij volgt er nog een medische specialisatie en hij heeft er duurzame banden gecreëerd. Zijn opleiding, stage, professionele integratie en lopende administratieve procedures vormen samen een essentieel onderdeel van zijn persoonlijke levenssfeer.

Op het eerste gezicht blijkt dus dat in hoofde van verzoeker een privéleven in Frankrijk kan worden aangenomen. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dat privéleven en aldus van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niets gemotiveerd.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Hoewel, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, het recht op een gezins- en privéleven de vreemdeling niet vrijstelt van de visumplicht of inhoudt dat de vreemdeling zonder de vereiste binnenkomstdocumenten kan afreizen naar of het Schengengrondgebied betreden, kunnen niettemin, in bepaalde gevallen, binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden aan de hand van een belangenafweging waarbij moet worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Er wordt niet betwist dat verzoeker over een visum-lang verblijf beschikte. Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikte op grond van zijn studies in de geneeskunde. Hij wenst zijn geneeskundige studies te vervolgen met een stage in de Chirurgie. Verzoeker wenst aldus zijn geneeskundige studies uit te breiden met een specialisatie. Verzoeker toont aan de hand van de bijgevoegde stukken *prima facie* aan dat hij over een professioneel en academisch netwerk beschikt in Frankrijk. Terwijl de bestreden beslissing verzoeker verhindert om door te reizen naar Frankrijk, alwaar hij een stage volgt en er bijgevolg werkt en woont, blijkt uit de motieven in de bestreden beslissing niet dat er een belangenafweging werd gemaakt en er rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* aangetoond.

De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.2.5. Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1 Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker betoogt dat zijn opleiding voor het moment lopende is bij het Hôpital Saint-Joseph in Parijs en dat hij daar wordt verwacht. Zijn recht op een privé-leven wordt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing teniet gedaan.

2.3.3. Gelet op de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

2.3. 4. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de terugdrijving van 20 januari 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. MOONEN